

Anılarımın Barınağı

– ılıkyağmurla · 31 Mayıs 2011

ANILARIMIN BARINAĞI

12:20 Eminönü vapuru;
şehrin kaosu,
martıların çığlıkları,
motorun bođuk gürültüsü,
seyyar satıcıların sesi,
vapurun deniz suyunu yararırken
çıkardığı hışırtı,
yanımdaki erkeğin kızı etkileme çabaları,
rüzgârın enseme soğuk soğuk esişi,
karşıda dalgakıran boyunca
martıların dizilişi,
kanat çırpışları,
birbirlerine aşk nađmeleri söylemeleri,
uzakta,
sisler arasında irili ufaklı vapur,
şilep siluetleri
ve tam karşıımızda atalarımızdan miras:
Süleymaniye,Top kapı ve muhteşem,
büyülü Sultan Ahmet Camii
ve bütün sahili çepeçevre kuşatan yeşil gerdanlık gibi,ağaçlar...
Yakınımızdan geçen vapurun gerisinden âdeta fışkıran beyaz köpük deryası
ve oluşan hâleler,
deniz üzerinde kısa süre gözden kaybolup yeniden ortaya çıkan birkaç karabatak...
Evet yıllar önce bıraktığım o büyüü,
esrarlı,
eşsiz İstanbul,
İstanbul'um...
Yine birlikteyiz senle
anılarımın,
sevdalarımın barınağı güzel İstanbul'um.
Beyaz köpüklerinde gönlümün ince telinin asılı kaldığı,
aşkım,
sevdiğim,

kâlp ağrım yine kavuştum sana.
İçim içime sığmıyor;
şu seyyar satıcıyı,
komiği,
şu pejmürde adamı,
gazete okuyan ihtiyarı,
hepsini,
hepsini kucaklamak,sarmak...
Haykırmak istiyorum;
hepinizi,
hepinizi olduğunuz gibi seviyorum.
Etrafı ışıllı gözlerle seyrederken
beynimdeki anılar ormanındaki sisler
yavaş yavaş aralanarak,
oradan güzeller güzeli yüzün geldi
gözlerimin önüne:
okul çıkışlarında Eminönü vapurunda buluşur,hasretle sarılırdık birbirimize,
yadırgayan bakışlara aldırmadan,
oysa her gün buluşurduk Seninle.
Bazı geceler,sandalda yakamozlar
sarıp sarmalarken bizi
aşkımı fısıldardım kulağına
ve yıldız yüklü âsumandan
Venüs'ü koyardım avuçlarına da
yine sönük kalırdı yanında
iki ayrı bedende yaşayan özgür
tek yürek gibiydik
sevgimiz bitimsiz,
gücümüz dağlarca,
gönlümüz alabildiğine engindi
ve umutlarımız yaprak yaprak açardı
istikbâl ile ilgili konularda
anlatırdın hiç yorulmadan
ellerim ellerinde,
gözlerin kalbimin en mahrem yerinde.
Ve bir gün babanın tayini çıktı Malazgirt'e
günlerce,
aylarca ölmekten beter oldum;
damarlarımda dayanılmaz yokluğun,

sevdanın dalgalı denizinde savrulurken
gün gün öldüm
ve yalnızlık,
hep uzayan bir çöl oldu içimde.

anılarımın,
sevdalarımın barınağı;
güzeller güzeli İstanbul,
burukta olsa sana kavuşmak
öyle güzel ki...

Süleyman ALTUNBAŞ